CHƯƠNG 2191

Đế Cung Hải Đường

“Các ngươi ở đây chờ ta, ta tự đi là được!”

“Đợi hội luận đạo của chư đế kết thúc, ta sẽ tự đến tìm các ngươi!”

Ba ngày sau, Hạ Nhân từ biệt ba người Cố Bạch Bình.

Thậm chí, Hạ Nhân còn đưa hồ lô da xanh đựng Ô Na Na, Ân Phán Ưng và Chu Đống cho Cố Bạch Bình, nhờ nàng thay mình bảo quản.

Trước mặt chư đế, Hạ Nhân nào dám làm càn.

Trước khi tiến vào đế cung, Hạ Nhân lại lấy toàn bộ vật phẩm trong Tụ Bảo Bồn ra, ném hết vào nhẫn trữ vật.

Để phòng lúc Tụ Bảo Bồn cường hóa vật phẩm, khí tức tràn ra bị Thần Đế cảm nhận được.

“Công tử, ngài nhất định phải cẩn thận, tất cả đều là Thần Đế, không dễ đối phó đâu!”

“Hu hu hu...” Thiên Trúc khóc nấc lên.

Không chỉ Thiên Trúc, vành mắt Cố Bạch Bình cùng Trịnh Hồng Lộc bên cạnh cũng đỏ hoe.

Trong mắt các nàng, chuyến đi này của Hạ Nhân để đấu trí với chư đế chẳng khác nào một phen thập tử nhất sinh.

Hạ Nhân mỉm cười, đưa tay lần lượt vỗ lên người ba người, nói: “Đợi ta trở về, yên tâm đi!”

Trong thành Hải Đường không được phép phi hành. May mà Hạ Nhân đã sớm chuẩn bị, nơi hắn ở cách đế cung không xa.

Nếu đi bộ bình thường thì chỉ cần nửa nén hương là tới.

Đế cung không phải là một tòa cung điện như phần lớn mọi người vẫn tưởng.

Núi non trải dài vô cùng rộng lớn, ngang dọc cả mười vạn dặm.

Nơi Hạ Nhân đến chẳng qua chỉ là chân núi mà thôi.

Dưới chân núi chỉ có một con đường lớn thông lên núi. Ở đầu đường còn xây một cửa ải khổng lồ, trên đó có mấy chục tu sĩ mặc thần giáp màu vàng trấn giữ.

Xung quanh cả ngọn thần sơn, vệ đội không ngừng tuần tra phòng thủ, ngăn không cho bất kỳ ai tiến vào bên trong.

“Trọng địa thần cung, không phải nơi các ngươi có thể tự tiện xông vào. Mau mau rời đi, nếu không giết không tha!”

Hạ Nhân còn chưa đi tới trước cửa ải, đã bị một giọng nói vọng xuống từ trên ải quát mắng.

Hắn hít sâu một hơi, lấy lệnh bài màu vàng ra, nói: “Tại hạ đến đây để tham gia đại điển chư đế luận đạo được tổ chức hôm nay. Kính xin chư vị mở cửa thành, đưa ta vào đế cung!”

Một kẻ mặc đạo bào màu vàng nhảy xuống từ trên cửa thành, đáp xuống trước mặt Hạ Nhân. Hắn cầm lệnh bài màu vàng lên nhìn, rồi lại nhìn tu vi của Hạ Nhân, cười lạnh nói: “Thứ nhất, lão tử không biết trong đế cung lại có cái đại điển chư đế luận đạo gì đó!”

“Thứ hai, ngươi chỉ là một tiểu bối có tu vi Thần Quân cảnh thấp kém, dựa vào đâu mà tham gia chư đế luận đạo?”

“Mau mau lui xuống, chớ tự chuốc lấy sai lầm!”

Sắc mặt Hạ Nhân tối sầm: Mẹ kiếp, vào một cái đế cung thôi mà cũng khó đến vậy sao?

“Đạo hữu, hay là ngươi xem lệnh bài của ta trước đi?” Hạ Nhân lại đưa lệnh bài màu vàng tới trước mặt hắn.

Người kia nói: “Đã xem rồi...”

“Lão đại!” Phía sau có người khuyên nhủ: “Hay là đi hỏi cấp trên thử xem, nhỡ đâu...”

“Không có nhỡ đâu!” Người kia đầy vẻ tự tin, nói: “Trước hết, ta không biết đại điển chư đế luận đạo gì cả. Thứ nữa, cho dù thật sự có đại điển chư đế luận đạo, loại tu sĩ cấp thấp như thế này muốn vào cũng phải đi cùng trưởng bối trong gia tộc, nào có ai một mình một ngựa xông thẳng vào thần cung?”

“Ta chỉ sợ đây là kẻ giả danh trà trộn vào. Nhỡ hắn vào được đại điển, chúng ta sẽ bị Thần Đế trách phạt. Đến lúc đó, chết cũng chỉ là chuyện nhỏ, liên lụy đến gia tộc thì chư vị ai gánh nổi?”

Ngừng một lát, người kia lại nói: “Trước sáu nguyên, từng có người cầm lệnh bài giả lừa người vào đế cung. Khi đó hậu quả thế nào, chẳng lẽ chư vị đều quên rồi?”

Nghe hắn nói vậy, mọi người cũng cúi đầu xuống, không khuyên nữa.

Nhưng hôm nay đế cung này nhất định phải vào, biết làm sao đây?

Không sao, chỉ cần lệnh bài của lão tử là thật, vậy sau này các ngươi tự chịu trách nhiệm.

Hạ Nhân thu lệnh bài lại, thản nhiên nói: “Ta đã cho ngươi cơ hội, bảo ngươi đi kiểm tra lệnh bài. Ngươi không xem, cũng không hỏi cấp trên, đã nói ta là kẻ giả danh trà trộn vào!”

“Bây giờ ta giết ngươi, ngươi cũng chết oan mà thôi!”

“Ta chỉ hỏi thêm một câu, ngươi có cho vào hay không?”

“Không cho!” Kẻ mặc áo vàng cười lạnh: “Chỉ là Thần Quân cảnh tầng bốn mà cũng đòi giết ta? Ngươi nằm mơ...”

Hắn còn chưa nói hết câu, cây Hồng Mông Tử Kim Côn trong tay Hạ Nhân đã giáng thẳng xuống.

Năng lượng mênh mông trong khoảnh khắc này cuồn cuộn tràn ra bốn phương tám hướng.

Người kia chưa chết, nhưng đã bị một đòn của Hạ Nhân đánh cho chỉ còn nửa cái mạng.

Hơn mười người lập tức vây Hạ Nhân vào giữa.

Cây côn trong tay Hạ Nhân khẽ xoay: “Ta sẽ không đi. Hoặc là đánh tiếp, hoặc các ngươi báo lên trên…”

Đúng lúc này, một giọng nữ truyền tới.

“Đạo hữu Hạ, là ngươi sao?” Ấn Hiểu Nguyệt kinh ngạc nhìn Hạ Nhân, hỏi: “Ngươi ngươi ngươi… sao ngươi lại ở đây?”

Nàng phất tay bảo những người xung quanh lui xuống, sau đó bước nhanh tới trước mặt Hạ Nhân, hạ giọng nói: “Bây giờ khắp thiên hạ đều đang truy nã ngươi, ngươi không biết sao?”

“Vì sao không tìm một nơi trốn đi, còn tự tiện xông vào đế cung làm gì?”

Hạ Nhân mỉm cười, lấy lệnh bài màu vàng ra, nói: “Đạo hữu Ấn, đa tạ… Đây là lệnh bài của ta, cô xem thử có vấn đề gì không?”

Ấn Hiểu Nguyệt nhận lệnh bài, nhìn qua một cái với vẻ phức tạp, nói: “Đây là lệnh bài của đại điển luận đạo sao?”

“Ngươi muốn tham gia chư đế luận đạo?”

“Ừm!” Hạ Nhân nói: “Cô cũng biết tình cảnh của ta rồi đấy. Ta định tìm một nơi có nhiều Thần Đế, lấy thứ kia ra giao cho Thần Đế!”

Ấn Hiểu Nguyệt gật đầu, nói: “Không tệ... quả là một chủ ý hay!”

Nàng xoay người nhìn đội trưởng bị Hạ Nhân đánh cho chỉ còn nửa mạng, nói: “Các ngươi cứ chờ đó...”

“Bay cùng ta đi, không sao đâu!”

Hai người hóa thành vệt sáng,一路 bay thẳng từ chân núi lên đỉnh núi!

Trong hư không trên đỉnh núi, mây mù quấn quanh. Giữa biển mây vô cùng vô tận lại có một ngọn tiên phong lơ lửng trên biển mây!

Trên tiên phong, mái cong đấu củng chạm trổ tinh xảo, từng tòa cung điện nguy nga mọc lên từ mặt đất.

Mỗi tòa cung điện đều rộng cả trăm trượng, thậm chí còn lớn hơn.

Ấn Hiểu Nguyệt chỉ ngọn núi phía trên, nói: “Phía trên ta cũng không thể tùy ý tiến vào. Đạo hữu Hạ, ngươi có lệnh bài thì đương nhiên không cần lo, cứ bay thẳng lên, đưa lệnh bài cho người phụ trách tương ứng là có thể vào nơi đế cung luận đạo rồi!”

Ngọn núi lơ lửng trên biển mây nhìn từ xa không lớn, nhưng đến khi Hạ Nhân bay lại gần mới phát hiện ngọn núi này lớn đến mức không thể tưởng tượng nổi.

“Dừng bước!” Có người bay ra từ trên núi, chặn trước mặt Hạ Nhân!

Đó là một nữ tử mặc đạo bào màu hồng đào. Tu vi của nàng ở Thần Vương cảnh tầng ba. Nàng vô cùng khách khí chắp tay với Hạ Nhân: “Vị đạo hữu này, xin hỏi vì sao đến đế cung?”

Hạ Nhân nói: “Không dám, không dám... Tiền bối, xin chào. Đây là lệnh bài của vãn bối, mời tiền bối xem qua!”

Hạ Nhân đẩy lệnh bài vàng về phía nữ tử.

Nữ tử nhìn qua, nói: “Thì ra là lệnh bài của đại điển chư đế luận đạo. Không tệ, cơ duyên của đạo hữu quả thật thâm hậu. Sao không đi cùng trưởng bối trong nhà?”

Hạ Nhân nói: “Sư huynh của ta lát nữa sẽ đến!”

“Ừm... đạo hữu đi theo ta!” Nữ tử trả lệnh bài vàng lại cho Hạ Nhân, sau đó dẫn hắn bay vào trong núi. Nàng tìm đến tòa đại điện lớn nhất trong số đó, nói: “Chính là nơi này. Đạo hữu vào trong chờ là được. Những chỗ ngồi nghe đạo bên dưới cứ tùy ý chọn!”

“Được!” Hạ Nhân chắp tay cảm tạ, sau đó tiến vào đại điện.

Tòa thần điện màu vàng này vô cùng rộng lớn, cửa điện đang mở, trận pháp bên ngoài cửa cũng đã được mở.

Hắn bước vào đại điện, phát hiện bên trong dày đặc toàn là bồ đoàn.

Phía trước mấy nghìn bồ đoàn là bốn mươi bảy đài cao.

Trên mỗi đài cao lại có một tòa đài sen.

CHƯƠNG 2192

Thần Đế giáng lâm, giao dịch

Trên những chiếc bồ đoàn san sát, có đến hàng nghìn chiếc, đã có vài người ngồi sẵn.

Tu vi của những người này cũng cao thấp khác nhau.

Hạ Nhân mở Thiên Hư Chân Mục, liếc mắt nhìn qua. Có người ở Thần Tôn cảnh, có người ở Thần Vương cảnh, cũng có người mà Hạ Nhân không thể nhìn thấu.

Nhưng không ngoại lệ, chẳng một ai có tu vi Thần Quân cảnh.

Ánh mắt mọi người cũng hướng về phía Hạ Nhân, nhưng không ai lên tiếng, càng không có lời chế giễu về việc cảnh giới bị áp chế.

Nói đùa sao, những người có thể tiến vào Đại hội Chư Đế luận đạo, có mấy ai là không có bối cảnh?

Hạ Nhân tùy tiện tìm một chiếc bồ đoàn hẻo lánh ngồi xuống, sau đó chỉ việc chờ đợi.

Thời gian chờ đợi không kéo dài quá lâu.

Khoảng nửa canh giờ sau, mọi người bắt đầu lần lượt tiến vào.

Hàng nghìn chiếc bồ đoàn cũng đã bị chiếm hơn phân nửa.

Sau một canh giờ, gần như tất cả mọi người đều đã đến, bồ đoàn được ngồi kín.

Hạ Nhân nhìn sang trái phải, không thấy Đại Chủy Ngư đâu.

Theo như hắn biết, tình cảnh của Ngư Ứng Huyền không được tốt lắm. Không ít người trong Thần giới đang truy sát hắn, vậy nên lúc này tên kia hẳn đã biến thành một diện mạo khác để xuất hiện.

Đúng lúc này, có người đột nhiên quát lớn: “Chư Đế hiện thân, giữ yên lặng!”

Sau đó, thần quang màu vàng bỗng nhiên xuất hiện giữa hư không.

Ánh sáng đại đạo chiếu sáng toàn bộ đại điện, tiên âm vang vọng, trang nghiêm cao quý, nhưng cũng vô cùng mỹ diệu.

Một nữ đế yêu tộc quyến rũ, dung mạo tuyệt mỹ, bỗng nhiên xuất hiện giữa hư không, hạ xuống một tòa liên đài.

Bên dưới có người hô lớn: “Hoan Hợp Thần Đế giáng lâm, hành lễ!”

Mọi người vội vàng chắp tay hành lễ, Hạ Nhân cũng không ngoại lệ.

Nhưng điều khiến hắn hơi bất ngờ là vị này lại là Hoan Hợp Thần Đế?

Ba nghìn đại đạo của Thần giới còn có Hoan Hợp đạo sao?

“Không cần đa lễ!” Giọng nói của Hoan Hợp Thần Đế vang lên: “Chư vị bình thân!”

Giọng nàng nghiêm túc, trang trọng, khiến người ta không dám nảy sinh chút ý niệm khinh nhờn nào.

Hạ Nhân ngồi trở lại trên bồ đoàn, ánh mắt và thần niệm quét qua những đệ tử còn lại trong đại điện, phát hiện quả thật có hơn trăm đệ tử của Hoan Hợp Tông.

Những người này rất dễ phân biệt. Đạo bào của họ đều có dấu hiệu đặc biệt, hơn nữa bất kể nam nữ, ai nấy cũng đều tuấn mỹ vô cùng.

Một luồng thần quang lóe lên, một nam tử mặc đạo bào đỏ sẫm hạ xuống ghế chủ tọa.

“Hải Đường Thần Đế giáng lâm, chư vị hành lễ!”

Mọi người lại đứng dậy, chắp tay hành lễ.

Mỗi một vị Thần Đế đến, mọi người đều phải đứng dậy hành lễ một lần.

Quan trọng là trong số đó còn có một vị Thần Đế mà Hạ Nhân quen biết: Vũ Đế!

Tên đầy đủ của Vũ Đế là Thiên Vũ Thần Đế!

Người này năm xưa từng cá cược với Vương Đôn bên ngoài bí cảnh di tích Thiên Cổ, sau đó thua Vương Đôn. Không tính thần kim, hắn còn thua Hạ Nhân một giọt nước.

Hạ Nhân biết Thiên Vũ Thần Đế, nhưng Thiên Vũ Thần Đế chưa chắc đã nhận ra Hạ Nhân.

“Toán Đạo Phụ Thần giáng lâm...” Lại một vị Thần Đế xuất hiện: “Mời chư vị đứng dậy hành lễ!”

Vừa nghe thấy cái tên này, Hạ Nhân còn ngẩn ra: Tỏi cũng là một trong ba nghìn đại đạo sao?

Đúng lúc hắn đang nghi hoặc, Hải Đường Thần Đế lên tiếng: “Ha ha ha...”

“Trong ba nghìn đại đạo của Thần giới, chỉ có Toán chi đại đạo là thần bí, thâm ảo nhất!”

“Tu sĩ bình thường thậm chí còn không muốn chạm vào nó. Toán chi đại đạo, cường giả càng mạnh, nhưng nếu không có thiên phú thì cả đời cũng khó đạt được thành tựu!”

“Toán Đạo Thần Đế lại càng như thần long thấy đầu không thấy đuôi. Tuy rất tiếc vì không thể gặp chân thân của ngài ấy, nhưng Phụ Thần đến đây cũng xem như đã nể mặt lão phu, quả thật là vinh hạnh vô cùng!”

Hải Đường Thần Đế chắp tay với Toán Đạo Phụ Thần.

Toán Đạo Phụ Thần là một nữ tử. Nàng mỉm cười, nói: “Hải Đường Thần Đế quá lời rồi!”

Thiên Vũ Thần Đế nói: “Nghe nói thần thông Toán Đạo cao thâm khó lường, vô hình vô ảnh, có năng lực thông thiên. Sau này còn phải nhờ đạo hữu biểu diễn một phen thần thông Toán Đạo, để chúng ta, những người chưa từng thấy qua, được mở mang tầm mắt nhé, ha ha ha!”

“Không ngại!” Toán Đạo Phụ Thần cười nói: “Lần này bản cung cũng dẫn theo mấy đệ tử thiên phú dị bẩm, sau này tự nhiên sẽ để họ biểu diễn một phen!”

Thiên Vũ Thần Đế hỏi: “Hôm nay là lần đầu tiên bản đế gặp đạo hữu, vẫn chưa biết tên của đạo hữu!”

“Bình thường đạo hữu cũng không hoạt động trong Thần giới sao?”

Lời này vừa nói ra, những vị Thần Đế khác cũng nhìn về phía Toán Đạo Phụ Thần.

Toán Đạo Phụ Thần nở nụ cười ôn hòa, nói: “Đạo hiệu của bần đạo là Phương Trình!”

Nói xong, nàng lại bổ sung một câu: “Năm xưa, sau khi Toán chi đại đạo Thần Đế thành tựu phong hiệu, ngài ấy đã điểm thần giữa hàng tỷ chúng sinh. Bần đạo may mắn được chút vinh quang, được Thần Đế điểm trúng, nhờ vậy mới có cơ hội ngồi cùng một phòng với chư vị!”

“Ồ…” Mắt mọi người sáng rực.

“Đạo hữu Phương Trình, vận khí của ngài quả thật là vạn người không có một!”

“Vận khí cũng là một phần thực lực mà!”

Hạ Nhân lại ngơ ngác: Bọn họ đang nói gì vậy?

Một nữ tử ngồi bên trái Hạ Nhân thấy vẻ kinh ngạc của hắn, bèn thấp giọng hỏi: “Đạo hữu, ngươi không biết chuyện phong hiệu điểm thần sao?”

Hạ Nhân vội chắp tay: “Không dám, không dám... Tiền bối quá lời rồi, vãn bối thật sự không dám nhận cách xưng hô ấy. Tiền bối nói đúng, vãn bối quả thật không biết cái gọi là phong hiệu điểm thần này!”

“Ha ha ha...” Nữ tử bật cười, nói: “Chuyện này nói ra thì dài, sau này ta sẽ kể cho ngươi!”

“Vâng!” Hạ Nhân lại chắp tay.

Không lâu sau, hơn bốn mươi vị Thần Đế lần lượt an tọa.

Những vị Thần Đế này, có người là Thần Đế phong hiệu, có người là Phụ Thần, đủ loại khác nhau.

“Chư vị!” Sau khi tất cả mọi người đã đến đông đủ, Hải Đường Thần Đế lên tiếng: “Lần luận đạo này không kéo dài, chỉ có thời hạn một nghìn năm!”

“Những thứ được luận bàn đều là đạo pháp giữa các vị Đại Đế!”

“Những đạo pháp này cao thâm khó lường, huyền diệu vô cùng!”

“Còn những tiểu bối các ngươi có thể lĩnh hội được bao nhiêu, đó chính là cơ duyên của bản thân các ngươi, tất cả đều phải dựa vào ngộ tính!”

“Có điều, trước khi luận đạo bắt đầu, theo lệ thường từ trước đến nay, hẳn nên tổ chức một buổi giao dịch hội nhỏ!”

“Thời gian không dài, chỉ có một canh giờ!”

“Ai có thứ tốt đều có thể lấy ra giao dịch. Nếu chúng ta, những vị Thần Đế này, nhìn trúng thứ gì, nhất định sẽ đưa ra cái giá không hề thấp cho các ngươi!”

Trong lòng Hạ Nhân khẽ động: Hay lắm, đây là muốn nhặt của hời sao!

Cơ duyên trong Thần giới không phải tất cả đều thuộc về Thần Đế, mà thuộc về chúng sinh trong thiên hạ.

Nếu có đệ tử nào đó nhặt được bảo vật nhưng bản thân lại không nhận ra, vậy chẳng khác nào phung phí của trời. Vì thế, trước khi Chư Đế luận đạo, các Thần Đế cho tu sĩ cấp thấp lấy bảo vật ra, chính là để nhặt của hời.

“Chư vị, có thể bắt đầu rồi!”

Ánh mắt Hải Đường Thần Đế nhìn về phía mọi người.

Hạ Nhân lập tức đứng dậy.

“Hít...” Nhìn thấy một người chỉ có tu vi Thần Quân cảnh đột nhiên đứng lên, mọi người không ai là không kinh ngạc.

Ngay cả Hải Đường Thần Đế cũng hơi liếc Hạ Nhân một cái: “Tiểu hữu này, có vật phẩm gì khác thường sao?”

“Có!” Hạ Nhân kiên định gật đầu, nói: “Các vị tiền bối, các vị Thần Đế đại nhân, bảo vật trên người vãn bối không hề tầm thường. Nhưng vãn bối muốn hỏi một câu, nếu ta thật sự lấy ra bảo bối kinh thiên động địa, các vị thật sự sẽ công bằng giao dịch chứ?”

“Sẽ bồi thường cho ta theo đúng giá trị tương ứng chứ?”

“Vãn bối lo rằng sẽ có Thần Đế mạnh tay cướp đoạt!”

“Ha ha ha...” Chư Đế đều không nhịn được cười lớn.

Một mặt, họ vô cùng mừng rỡ, bởi lại có người nói mình sở hữu bảo bối kinh thiên động địa?

Mặt khác, đó là nụ cười tự phụ: Chúng ta đường đường là Thần Đế, chẳng lẽ lại không có vốn liếng để giao dịch sao?

“Ha ha ha...” Vô số đệ tử bên dưới cũng cười gượng theo.

“Tên này thú vị thật đấy, là đệ tử của ai vậy? Lại còn lo Thần Đế không trả nổi giá sao?”

“Chỉ là một Thần Quân cảnh tầng bốn, hắn có thể có thứ tốt gì chứ?”

Những đệ tử ngồi bên dưới nhao nhao bàn tán.

Hạ Nhân lại không hề bị ảnh hưởng, chỉ nhìn hơn bốn mươi vị Thần Đế trên đài.

“Khụ khụ...” Hải Đường Thần Đế nói: “Ngươi cứ yên tâm, bản đế lấy nhân cách và danh dự ra bảo đảm. Chỉ cần ngươi có thể lấy ra vật phẩm tương xứng, nhất định sẽ nhận được sự bồi thường tương xứng!”

“Nếu không làm được, bản đế sẽ để tiếng xấu muôn đời!”

“Bây giờ có thể nói rồi chứ, ngươi có thứ gì?”

CHƯƠNG 2193

Hải Đường Thần Đế, giao dịch thành công

Các vị Thần Đế còn lại cũng đều nhìn Hạ Nhân, không ai không gật đầu.

Có người nói: “Ngươi cứ yên tâm, chúng ta đều là Thần Đế, bất kể ngươi đưa ra thứ gì, chúng ta cũng có thể thực hiện lời hứa!”

“Trước mặt bao nhiêu người thế này, chúng ta đường đường là Thần Đế, sao có thể bắt nạt ngươi?”

Lúc này Hạ Nhân mới cầm quyển Thất Chú Thư lên, giơ cao qua đầu rồi nói: “Trong tay vãn bối có Thất Chú Thư, nếu các vị muốn thì có thể ra giá!”

Hạ Nhân thu tay về, quyển sách vẫn lơ lửng giữa hư không phía trên đầu hắn.

Cả đại điện im phăng phắc.

Bất kể là các vị Thần Đế trên đài hay những đệ tử đang ngồi trên bồ đoàn bên dưới, tất cả đều không biết phải dùng vẻ mặt nào để bày tỏ tâm trạng lúc này.

Hạ Nhân mỉm cười, nhìn những người vừa cười nhạo mình khi trước rồi hỏi: “Vừa rồi các vị cười lớn lắm mà, sao bây giờ không cười nữa?”

“Khụ khụ khụ khụ...” Hải Đường Thần Đế ở phía trên hắng giọng thật mạnh mấy cái, sau đó nói: “Vị này... vị này...”

“Chẳng lẽ... ngươi chính là Bách Lý Mặc?”

Hạ Nhân đứng dậy chắp tay: “Vãn bối là ai không quan trọng, chẳng qua cũng chỉ là một cái tên dùng tạm mà thôi, nhưng Thất Chú Thư trong tay vãn bối là hàng thật giá thật!”

“Vãn bối cũng biết, quyển sách này ở trên người mình chính là một mối họa. Vãn bối không đủ sức bảo vệ nó, nên hôm nay mới lấy ra đấu giá!”

“Mong các vị Thần Đế có thể đưa ra một cái giá hợp lý!”

Hơn bốn mươi vị Thần Đế, ai nấy đều cảm thấy mặt mình nóng ran.

Có điều nhắc đến Thất Chú Thư, mọi người lại đều muốn có nó.

Có lẽ một kẻ ở tầng thấp như Hạ Nhân không hiểu ý nghĩa của Thất Chú Thư, nhưng đối với những vị Thần Đế như bọn họ, nếu có thể sở hữu Thất Chú Thư thì quả thật quá tuyệt vời.

“Hầy...” Có người thở dài một tiếng, nói: “Vị tiểu hữu này, bản đế là phụ thần tu đạo nguyền rủa!”

“Thất Chú Thư vốn cũng là thần khí của đạo nguyền rủa chúng ta. Thế này đi, ngươi muốn gì cứ nói với ta, ta sẽ cố gắng đáp ứng ngươi, như vậy có thể để Thất Chú Thư trở về với đạo nguyền rủa của chúng ta!”

“Nói hay lắm!” Hải Đường Thần Đế vỗ tay hai cái rồi nói: “Thật ra đâu phải chỉ phụ thần của đạo nguyền rủa các ngươi mới có thể tu luyện nguyền rủa đại đạo. Nếu bản đế có được Thất Chú Thư, ta cũng sẽ chuyển sang tu luyện nguyền rủa đại đạo!”

“Một lý do nghe có vẻ miễn cưỡng như vậy, đạo hữu vẫn không nên nói thì hơn chứ?”

“Đúng vậy!” Lập tức có một vị Thần Đế đứng ra phụ họa: “Ai mà chẳng thế?”

“Bất kể là ai, sau khi lấy được Thất Chú Thư, chắc chắn việc đầu tiên là chuyển sang tu luyện nguyền rủa đại đạo. Nếu không thì lấy được Thất Chú Thư còn có ý nghĩa gì?”

“Đúng vậy!” Mọi người lần lượt phụ họa.

Vị phụ thần của đạo nguyền rủa kia cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Nhân lúc các vị Thần Đế tranh cãi, thần niệm của Hạ Nhân đã lướt qua đại điện này mấy vòng. Hắn muốn xem rốt cuộc ai là Đại Chủy Ngư.

Kết quả lại không dò xét ra được gì.

Khá lắm, giấu mình sâu thật đấy.

Mặc kệ vậy... dù sao cơ hội ta cũng đã đưa cho ngươi rồi, có nắm bắt được hay không là chuyện của ngươi, mạng chó của lão tử quan trọng hơn.

“Khụ khụ khụ...” Hải Đường Thần Đế lại ho khan mấy tiếng: “Tiểu hữu, về lý mà nói, Thất Chú Thư của ngươi là thánh khí. Những người có mặt ở đây, bao gồm cả ta, không ai có thể đưa ra cái giá tương xứng!”

“Nhưng tiểu hữu cũng phải biết, thánh khí này đồng thời cũng là một tà khí, không phải ai cũng có thể áp chế được!”

“Thứ cho ta nói thẳng, thánh khí này hiện giờ ở trên người ngươi chẳng qua chỉ là một mối họa mà thôi!”

“Hôm nay nếu ngươi không bán nó đi, e rằng sẽ gặp họa sát thân!”

“Vì vậy, vừa rồi chúng ta tuy nói sẽ công bằng chính trực, nhưng món thần khí này quả thực chúng ta không có cách nào đưa cho ngươi một cái giá công bằng chính trực!”

“Hiện giờ ngươi chỉ có một lựa chọn: thấy đủ thì dừng!”

“Đương nhiên, bản đế không hề uy hiếp ngươi, ta chỉ nói sự thật mà thôi!”

Mọi người đều không ngốc, cũng biết mục đích Hạ Nhân trà trộn vào đây.

Hạ Nhân mỉm cười: “Đúng... tiền bối nói không sai!”

“Vậy thì tốt!” Hải Đường Thần Đế nói: “Ngươi cứ nói ra yêu cầu đi, chỉ cần không quá đáng, chúng ta đều có thể đáp ứng ngươi!”

Hạ Nhân suy nghĩ một lát, sau đó giơ tay xòe ba ngón: “Vãn bối chỉ có ba điều kiện!”

“Thứ nhất, ta muốn thần khí cửu phẩm, hơn nữa ít nhất phải có hai món!”

“Thứ hai, ta muốn một pháp môn có thể chuyển hóa máu huyết thành sinh hồn, thần thông hay trận pháp đều được!”

“Thứ ba, ngoài hai điều trên, món thứ ba thì các vị tiền bối tự mình ra giá. Ai có món đồ thứ ba khiến ta động lòng, ta sẽ giao dịch với người đó!”

Nói xong, Hạ Nhân trực tiếp ngồi xuống bồ đoàn trên mặt đất.

Bởi vì nơi đây có rất nhiều vị Thần Đế, nên không ai đến tranh đoạt Thất Chú Thư trên đầu Hạ Nhân.

Nhiều nhất mọi người cũng chỉ quét thần niệm qua để xem xét mà thôi.

“Chuyện này...” Hải Đường Thần Đế nói: “Hai món thần khí cửu phẩm thì không nhiều, bản đế cũng có thể gom đủ!”

“Chỉ là pháp môn hóa huyết thành hồn này, ta chưa từng nghe nói đến!”

Các vị Thần Đế còn lại cũng lần lượt lắc đầu.

Trong lòng Hạ Nhân giật thót: Khá lắm... đến Thần Đế cũng không biết ư?

“Có điều cũng không sao!” Hải Đường Thần Đế nói: “Bản tọa tu luyện huyết chi đại đạo. Theo lý mà nói, máu thịt và hồn phách đều là những thứ sinh ra trong cơ thể sinh linh, có thể chuyển hóa lẫn nhau, nhưng chuyển hóa thế nào thì vẫn cần lĩnh ngộ thêm!”

“Với trí tuệ của bản tọa, đại khái cần vài trăm năm!”

“Không sai!” Có một vị Thần Đế gật đầu: “Bản đế cũng cho rằng đại khái cần trăm năm ngàn năm là có thể lĩnh ngộ ra!”

“Bách Lý Mặc, ngươi có bằng lòng chờ không?”

Hạ Nhân còn chưa kịp lên tiếng, đã có người nói: “Bách Lý tiểu hữu... đây là cái giá của bản tọa, ngươi xem đi!”

Một vị Thần Đế phất tay áo, lập tức có một ngọc giản bay tới.

Điều kiện của người này không có vấn đề gì, hai món thần khí cửu phẩm, còn phương pháp hóa huyết thành hồn thì bổ sung sau. Về món đồ thứ ba có thể đưa ra, trên ngọc giản chỉ viết một chữ: cá.

Hạ Nhân nhìn vị Thần Đế đưa ngọc giản tới. Đây là một phụ thần, còn tu đạo pháp gì thì Hạ Nhân đã quên mất.

Có điều lúc này vị phụ thần kia lại đang cười hề hề nhìn hắn.

Rõ ràng, đây là người của Ngư Ứng Huyền.

“Bách Lý đạo hữu... đây là những thứ lão phu có thể đưa cho ngươi...”

Một ông lão phất tay áo, ném ngọc giản tới.

Chỉ trong chớp mắt, xung quanh cơ thể Hạ Nhân đã chất đầy ngọc giản, có đến hơn mười phần.

Những thứ đưa ra đều không khác nhau là mấy. Pháp môn hóa huyết thành hồn thì không ai có, tất cả đều hứa sẽ đưa trong một khoảng thời gian sau này. Thần khí cửu phẩm thì đều có, nhưng có người đưa một món, có người đưa hai món, phẩm chất cũng khác nhau một trời một vực.

Có hạ phẩm, có trung phẩm, cũng có thượng phẩm.

Còn món đồ thứ ba thì càng đủ loại.

Có người đưa nguyên liệu luyện khí, có người đưa thần đan, lại có người hứa sẽ thu nhận hắn làm đệ tử.

Quá đáng nhất là Hải Đường Thần Đế. Hải Đường Thần Đế đưa ra lời hứa: sẽ thu nhận Hạ Nhân làm đệ tử, đồng thời bồi dưỡng hắn thành phụ thần.

Hơn nữa còn có thể lập lời thề Chúa Tể.

Sau này Thất Chú Thư nằm trong tay ngươi, mà lời thề Chúa Tể lại nằm trên Thất Chú Thư, ngươi đoán xem ta có tin lời thề của ngươi không?

Có điều cuối cùng Hạ Nhân vẫn chọn ngọc giản của Hải Đường Thần Đế, sau đó cười khẽ nói: “Bệ hạ... ta bằng lòng giao dịch với ngài!”

“Thất Chú Thư thuộc về ngài...”

Hạ Nhân nhẹ nhàng đẩy tay, Thất Chú Thư lập tức rơi xuống trước mặt Hải Đường Thần Đế.

Hải Đường Thần Đế cười lớn: “Tốt tốt tốt... quyển sách này thuộc về lão phu rồi!”